

מהספר העתידי רמזי טעם עם טעם לשב"ח מאת שלום המאירי, אשמח לתגובות במייל: shalom303@gmail.com

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנֹחַ (קדמא ואזלא רביע) קַח כָּל בְּשָׂר בָּא לִפְנֵי כִי

מְלֶאכֶה הָאָרֶץ חָמֵס מִפְּנֵיהֶם וְהִנְנִי מְשַׁחֵתֶם אֶת הָאָרֶץ (בראשית ו, יג)

רבי יוסף חיים מאסקאוויטש מבאר¹:

החיד"א כתב (בספר חדרי בטן פרשה ז'2) בשם מהראנ"ח³ דדור המבול לא נתמלאה סאתם⁴ ונידונו ע"ש סופם, כבן סורר ומורה. והקשו הלא גבי ישמעאל מצינו דדן אותו באשר הוא שם ולא ע"ש סופם. ותרץ הג' מהר"א גאלאנטי⁵ דישמעאל נולד בכשרות משא"כ דור המבול היו ילדי זנונים לכך נידונו לעונש ע"ש סופם, וזהו קץ כל בשר בא לפני היינו ע"ש סופם עכ"ד החיד"א ז"ל.

וזהו הנגינה וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים (קדמא ואזלא) היינו שמקדימין להם את העונש קודם שנתמלא סאתם,

והטעם לְנֹחַ (רביע) מלשון הרבעה, שהם ילדי זנונים ושפיר נידונים ע"ש סופם.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנֹחַ קַח כָּל בְּשָׂר בָּא לִפְנֵי כִי מְלֶאכֶה הָאָרֶץ (תביר) חָמֵס מִפְּנֵיהֶם

(בראשית ו, יג)

אחרי המבול כורת ה' ברית עם נח שלא יהיה עוד מבול. אפשר שזו הברית המוזכרת בתהלים (עד, כ): "הַבֵּט לְבְרִית כִּי מָלְאוּ מַחְשָׁבֵי אֶרֶץ נְאוֹת חָמָס"⁶. בדורו של נח בא המבול בגלל החמס, והברית מגינה על העולם מפני מבול נוסף⁷. ע"כ.

ונרמז בטעמים: כִּי מְלֶאכֶה הָאָרֶץ (תביר) חָמָס, תביר אותיות ברי"ת. המבול היה מפני שמלאה הארץ חמס,

וטרם נכרתה הברית עם נח.

שלום המאירי

עֲשֵׂה לְךָ תֵּבַת עֲצֵי גִפְרִית תַּעֲשֶׂהָ אֶת הַתֵּבָה וְכִפְרֶת אֹתָהּ (תביר) מִבַּיִת וּמִחוּץ

בַּכֶּפֶר (בראשית ו, יד)

רבי פנחס שפירא הי"ד מבאר⁸: "ב' פעמים 'כופר' גימטריא 'ברית' גם 'תורה' (עה"כ), ו'מבית ומחוץ' רומז על

ב' פעמים, ובזה ינצל". ע"כ.

¹ חסדך מחיים, רבי יוסף חיים מאסקאוויטש, אדמו"ר משאץ, ברוקלין תשע"ו, עמ' יד.

² חדרי בטן עם הערות רבי אברהם מרדכי דזיאלאווסקי חופש כל חדרי בטן, ירושלים תש"ן, עמ' ח.

³ כנראה רבי אליהו נ' חיים, שו"ת ראנ"ח.

⁴ ראה רש"י על בראשית טו, טז: "כי לא שלם עון האמורי - להיות משתלח מארצו עד אותו זמן שאין הקב"ה נפרע

מאומה עד שתתמלא סאתה שנאמר (ישעיה כז) בסאסאה בשלחה תריבנה".

⁵ העירו שבראש דוד מביא החיד"א תרוץ זה בשם הרמ"ע.

⁶ ראה צמח ה' לצבי, רבי צבי הירש מ"מ נאדבורנה, פרשת נח, המביא פסוק זה.

⁷ שבתי וראה שכעין זה הסביר זמרת יה על תהלים, רבי שמואל זנוויל שטרנברג, זיטאמיר תרגל, על תהלים עד, כ. וכן

באר פירוש לתהלים רבי יוסף חיון, ראש רבני ליסבון לפני גירוש ספרד, מהד' רבי יוחנן קאפח, ירושלים תשעו.

⁸ צפנת פענח על התורה, רבי פינחס שפירא אדמו"ר קעכניע הי"ד, ירושלים תשכ"ד, עמ' ו'.

מטעם 155 לפרשת נח
רמזים בטעמי המקרא בפרשה

מהספר העתידי רמזי טעם עם טעם לשב"ח מאת שלום המאירי, אשמח לתגובות במייל: shalom303@gmail.com

ונרמז בטעמים: וְקָרַתְּ אֶתְּהָ בַטֶּעַם תְּבִיר, אוֹתוֹת בְּרִי"ת.

שלום המאירי

וְיָזָה (זקף גדול) אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה אֶתְּהָ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִמָּה אַרְךְ הַתְּבָה (בראשית ו, ט"ו)

מדוע כתוב "זזה" ולא "זה"?

המדרש מבאר⁹ שנרמזה כאן בניית המקדש ע"י שלמה, בה כתוב (דברי הימים ב ג, ג) "וְאֵלֶּה הוֹסֵד שְׁלֹמֹה לְבָנוֹת אֶת בֵּית הָאֱלֹהִים הָאֶרֶךְ אֲמוֹת בַּמֶּדָּה הָרִאשׁוֹנָה אֲמוֹת שְׁשִׁים וָרֹחַב אֲמוֹת עֶשְׂרִים", כלומר "בַּמֶּדָּה הָרִאשׁוֹנָה" פירושו ששלמה השתמש באורך האמה הנזכרת לראשונה בתורה, בתיבת נח.

רבי אליהו כץ מבאר¹⁰ שהמלה וְזָה, רומזת כדברי המדרש, לבנין בית המקדש, ומאחר שטעם זקף גדול מורכב מאות ו' ושתי אותיות י', גימטריא כ"ו, כשם הו"ה, הרי הטעם וְיָזָה (זקף גדול) הוא רמז לבנין בית המקדש שבו השראת השכינה.

וְיָזָה (זקף גדול) אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה אֶתְּהָ (בראשית ו, ט"ו)

רבי אברהם סבע מבאר¹¹: "תמצא שהאריך השם עם נח בענין עשיית התיבה ובהבאת הבהמה והמאכל, אולי יתן אל לבו ויעיר רוחו ויתפלל לפניו. ולכן אמר לו זזה אשר תעשה אותה". ע"כ.

ונרמז בטעמים: וְיָזָה (זקף גדול) אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה אֶתְּהָ. טעם זקף גדול מורכב מאות ו' ושתי אותיות י', גימטריא כ"ו, כשם הו"ה. הקב"ה האריך עם נח בענין עשיית התיבה, כדי לרמוז לו שיתפלל על הדור ויעורר את מידת הרחמים, שם הו"ה.

שלום המאירי

⁹ מדרש רבה בראשית - פרשה לא פסקה י: "זזה אשר תעשה אותה אמר רבי יודן זה זזה עתיד אחד למוד באמתך הה"ד (דה"ב ב ג) אורך האמות במדה הראשונה אמות ששים ורוחב אמות עשרים".

¹⁰ רבי אליהו כץ, "זקף גדול", האשל באר שבע 75, תשנח.

¹¹ צרור המור, רבי אברהם סבע, על בראשית ו, יג. ראה שם שמאריך במעלת משה וגדעון.